

Arrest

nr. 260 809 van 16 september 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. HARDY
Rue de la Draisine 2/004
1348 LOUVAIN-LA-NEUVE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 28 mei 2021 hebben ingediend tegen de beslissingen van de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 april 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 augustus 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 september 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoekende partijen en hun advocaat I. FONTIGNIE *loco* advocaat J. HARDY en van attaché B. DE SMET, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoekende partijen, die verklaren van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, komen volgens hun verklaringen op 23 november 2019 België binnen met een paspoort en verzoeken op 27 november 2019 om internationale bescherming. Op 27 april 2021 beslist de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de adjunct-commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit zijn de thans bestreden beslissingen, die de volgende dag aan verzoekende partijen aangetekend worden verzonden.

De eerste bestreden beslissing, die ten aanzien van verzoeker wordt genomen, luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U hebt de El Salvadoraanse nationaliteit. U bent geboren in San Salvador en sinds het jaar 2011 woonde met uw partner en uw zoon in colonia Ivu in de stad San Salvador. Uw vader woont in ciudad Merliot in de deelstaat La Libertad en uw moeder verblijft sinds 2005 in Italië. U weet niet of ze de Italiaanse nationaliteit heeft.

Op 29 oktober 2019 was u buitenshuis aan het sporten terwijl uw vrouw thuis was met uw zoon. Toen u thuiskwam, zag u dat uw vrouw overstuurd was en aan het wenen was. Ze vertelde dat er een gewapende onbekende was langsgelopen om u te zoeken. Ze had de deur niet geopend, maar de man was voor de deur blijven staan en vroeg op een agressieve toon waar haar echtgenoot was. Uw vrouw antwoordde dat het een vergissing was en ze niet wist wie hij zocht, maar de man bleef vragen waar u was. Hij zei haar dat hij een boodschap had over te brengen en dat ze u hier niet meer wilden zien of dat u anders moest instaan voor de gevolgen. Jullie dachten dat het misschien een vergissing was en dat die persoon misschien dacht dat u de buurman was, maar uit voorzorg kwamen jullie toch minder buiten. Op 1 november waren jullie klaar om samen uw zoon af te zetten op school en hierna door te gaan naar jullie werk. Toen u op de publieke parking aankwam, zag u dat uw wagen helemaal bekrast was en er ook glas lag. Toen besepte u dat het misschien toch geen vergissing was en u zag dit als een waarschuwing. Hierna namen jullie meteen jullie zoon mee naar het werk, waar jullie nog toelatingen regelden om tijdelijk niet meer te werken en huurden jullie een kamer. Op 8 november deed u een aangifte van de feiten bij de politie van Montserrat (colonia Ivu). Op 9 november ging u, van de woning waar jullie een kamer huurden, naar de winkel om ontbijt en wat basisproducten te kopen toen u door drie bendeleden werd tegengehouden. Ze sloegen u op uw hoofd met een pistool. Ze wilden 300 dollar en dreigden ermee om u ter plaatse te vermoorden. Ze scholden u ook uit. Uiteindelijk zeiden ze dat ze u niet zouden doden omdat ze andere dingen aan hun hoofd hadden. Ze zeiden dat, indien u het geld niet zou afgeven, ze wisten waar u was. Ook zeiden ze dat ze u in het oog hielden en wisten waar uw familie was. De bendeleden namen 75 dollar en u werd opgedragen binnen 3 uur terug te komen met 300 dollar. Die dag nam u de beslissing om het land te verlaten, u kocht de vliegtickets en u huurde een kamer in een andere colonia. Op 22 november 2019 bent u, samen met uw partner, D. F. L. D. S. (...) en uw zoontje, per vliegtuig, via Spanje, naar België gereisd. U kwam aan in België op 23 november 2019 en diende een verzoek om internationale bescherming in op 27 november 2019

Na uw aankomst in België sprak u met uw schoonzus R. H. Y. N. (...), die hier de vluchtelingenstatus heeft gekregen op 5 november 2020. Ze vertelde aan jullie dat ze gevlucht was wegens problemen met bendeleden die haar psychologisch misbruikt en verschillende keren verkracht hebben. Sindsdien geloven jullie dat jullie gevisieerd werden omwille van uw schoonzus en dat de bendeleden misschien dachten dat ze bij jullie logeerde. Ter staving van uw verzoek leggen jullie volgende documenten neer: uw paspoort, het paspoort van uw partner en uw zoon; jullie identiteitskaarten; jullie huwelijksakte; de overlijdensakte van uw schoonvader en uw schoonbroer; jullie diploma's aan de universiteit; evaluaties en getuigschriften van jullie werk; een bewijs van uw werk; certificaten van opleidingen van u en uw partner; foto's van de beschadigde auto; een verkoopakte van de auto; krantenartikelen over de algemene situatie; een klacht bij de politie.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle door u aangehaalde feiten en elementen aanwezig in uw administratief dossier stel ik vast dat ik u noch het statuut van vluchteling noch het subsidiair beschermingsstatuut kan toekennen. Er kan immers geen geloof gehecht worden aan uw vluchtmotieven.

Vooreerst dient opgemerkt dat jullie niet aannemelijk hebben gemaakt dat er een link zou zijn tussen uw schoonzus, Y. N. (...), en jullie problemen. U geeft aan dat u na uw aankomst in België besepte dat uw belagers misschien uw schoonzus via jullie probeerde te vinden en ook uw partner meent nu dat ze jullie

weg wilden uit de colonia omdat ze dachten dat haar zus bij jullie ondergedoken was en ze naar haar op zoek waren (CGVS1, p. 19). Echter, volgens uw partner vertelde haar zus jullie pas over haar problemen en de gedwongen relaties met de bendeleden toen jullie reeds in België waren, hetgeen op zijn minst heel wat vragen oproept (CGVS2, p. 14 en 15). Bovendien had uw partner in El Salvador wel contact met haar moeder en verklaarde ze dat haar zus voor haar vertrek uw schoonmoeder had ingelicht over haar problemen (CGVS2, p. 16). Dat uw schoonmoeder ook nooit iets zou verteld hebben is niet aannemelijk. Daarnaast geven zowel u als uw partner beiden aan dat de man op 29 oktober op geen enkel moment naar uw schoonzus heeft gevraagd (CGVS1, p. 14; CGVS2, p. 12). Indien hij daadwerkelijk op zoek zou geweest zijn naar Y. N. (...) is het dan ook niet logisch dat hij naar u zou vragen terwijl hij tegenover haar zus stond. Ook wordt u gevraagd of de bendeleden uw schoonzus hebben vernoemd, maar u antwoordt ontkennend en zegt dat jullie daarom niet begrijpen waarom jullie geïnterviewd werden, dat ze enkel zeiden dat u daar weg moest, uw wagen stuk maakten en dat ze u later elders tegenhielden en geld vroegen. U zegt dat jullie het zich afvroegen aangezien jullie met niemand problemen hadden. U stelt dat iemand u misschien gezien had toen u aangifte indiende of dat ze toch uw schoonzus zochten via jullie (CGVS1, p. 19). Dat de drie bendeleden u op 9 november niet vroegen naar uw schoonzus noch enig gewag maakten van haar verdwijning ondergraaft verder jullie bewering dat er een link is met de problemen van uw schoonzus en jullie verklaarde problemen. Daarnaast moet ook opgemerkt worden dat uw partner aangeeft dat de bende wel enkele keren bij haar moeder thuis in de colonia Zacamil in Mejicanos naar Y. N. (...) was komen vragen (CGVS2, p. 6 en 16). Dat ze wel aan uw schoonmoeder naar uw schoonzus zouden vragen, maar op twee verschillende gelegenheden, waarbij één keer zelfs de zus van Y. N. (...) aanwezig was, haar niet zouden vernoemen, doet verder afbreuk aan jullie verklaringen over de link met de problemen die Y. N. (...) in El Salvador had. Bijkomend dient toegevoegd dat uw partner verklaarde dat ze in El Salvador weinig contact had met haar zus, dat deze vaak verhuisd was en dat zij sinds 2017 of 2018 bij hun moeder in Mejicanos woonde (CGVS 2, p. 8, 15 en 17).

Vervolgens weet u weinig te vertellen over de omstandigheden van het incident op 9 november. U geeft aan dat het drie bendeleden waren, maar gevraagd om hen te beschrijven, zegt u dat u enkel nog weet dat ze gekleed gingen met een witte T-shirt, dat er een pistool tegen uw hoofd gericht werd en de persoon die zei dat hij u ging doden een rode T-shirt droeg. U geeft aan dat u het zich niet meer kan herinneren door de stress (CGVS1, p. 18). Bijkomend geeft u ook aan dat u niet weet tot welke bende uw belagers behoorden. Gevraagd of ze dit aan u gezegd hebben, antwoordt u ontkennend en zegt u dat ze dit niet vermeld hebben, maar u gaat ervan uit dat het dezelfde personen waren die aan uw voordeur naar u hadden gevraagd (CGVS1, p. 19). Dat u niet eens zeker weet welke bende u sloeg, u met een pistool bedreigde en u afperste, doet verder afbreuk aan uw geloofwaardigheid.

Daarnaast zijn uw verklaringen over het incident op 9 november 2019 ook niet overtuigend. Tijdens uw vrij relaas zegt u dat er drie bendeleden opdoken en u op uw hoofd sloegen. Ze zeiden dat ze u al dagen aan het zoeken waren en dat geld aan hen moest overhandigen. Ook zegt u dat ze een pistool tegen uw hoofd hielden en zeiden dat ze u daar ter plaatse zouden vermoorden. U gaf hen 75 dollar en zei dat u de rest bij elkaar zou verzamelen. Hierna zeiden ze dat ze u niet zouden doden omdat ze andere dingen aan hun hoofd hadden, maar dat ze je familie in het oog hielden en wisten waar u was indien u het geld niet zou afgeven (CGVS1, p. 11). Later zegt u dat u het bedrag dat u bijhad aan hen toonde en de bendeleden vervolgens zeiden dat ze u gingen doden en het pistool tegen uw hoofd plaatsten. Hierop zegt u meteen dat de bendeleden zeiden dat ze u niet gingen doden omdat ze een ander probleem hadden (CGVS1, p. 19). Het houdt geen steek dat ze eerst zeiden dat ze u ter plekke zouden vermoorden, maar dit toch niet deden omdat ze andere dingen aan hun hoofd hadden. Ook is het bevreemdend dat de bendeleden u zeiden dat ze u al dagen aan het zoeken waren aangezien u stelt dat u hen nog nooit eerder had gezien (CGVS1, p. 18). Dat ze u hierna gewoon lieten gaan om het geld te halen, nadat ze u zogezegd reeds dagen aan het zoeken waren, ondergraaft verder de geloofwaardigheid van het incident op 9 november.

Voorts is het weinig geloofwaardig dat de bende jullie niet zou zeggen om welke reden u de wijk moest verlaten. Immers, uw partner vroeg de man op 29 oktober wat de reden was dat u de colonia moest verlaten, maar hij wilde niet antwoorden (CGVS2, p. 9). Ook geeft ze aan dat de man expliciet had gezegd dat hij met u wilde praten en haar geen andere details wilde geven (CGVS2, p. 11). Dat de man duidelijk aangeeft dat hij met u een probleem had, maar jullie beiden geen enkel idee hebben waarom hij langskwam noch waarom jullie auto bekrast werd, doet dan ook de wenkbrauwen fronsen.

Ook moet opgemerkt worden dat er zeer veel inconsistenties zijn tussen jullie verklaringen over het verband tussen de incidenten op 29 oktober en 1 november en het incident op 9 november. Gevraagd

hoe u zeker weet dat er een verband is tussen de drie incidenten zegt u dat ze u hadden gevraagd om daar weg te gaan en u uiteindelijk ook bent weggegaan en hun actie dus volbracht was. U stelt dan dat ze u ten tweede tegenhielden, zeiden dat ze u aan het zoeken waren en renta eisten. Ook geeft u aan dat het incident met de auto een soort van waarschuwing was (CGVS1, p. 20). Uw verklaringen kunnen echter de inconsistenties tussen de verschillende voorgevallen incidenten niet verklaren. Zo is het niet logisch dat de bende u zou opdragen om de colonia te verlaten om hierop dagenlang naar u op zoek te gaan en, eens u gevonden te hebben, u te bedreigen en renta te eisen. Zoals u zelf aangeeft, willigde u hun eis om de colonia te verlaten namelijk in op 3 november, nadat uw auto beschadigd werd. Dat ze u zouden gaan zoeken na u opgedragen te hebben de colonia te verlaten, houdt dan ook geen steek. Bijkomend is het ook bevreemdend dat de bendeleden u of uw vrouw in dit geval niet op een eerder moment renta hadden gevraagd. Indien het hen om de renta te doen was, is het dan ook zeer onwaarschijnlijk dat de man die langskwam op 29 oktober uw vrouw op geen enkel moment om renta vroeg. Dit doet verder twijfels rijzen bij de geloofwaardigheid van jullie vluchtmotieven.

Ten slotte doet ook de aangifte die u neerlegt verdere twijfels rijzen over uw geloofwaardigheid. U geeft aan dat u slechts een afdruk van uw klacht zonder hoofding of stempel kon krijgen omdat de agent zei dat hij problemen zou krijgen en u ook problemen zou krijgen, moest u op straat iets overkomen, omdat zijn naam op de klacht zou staan (CGVS1, p. 13). Dat een agent die klachten behandelt een officieus document zou opmaken omdat hij niet wilt dat u een document met zijn naam op zou hebben, weet dan ook niet te overtuigen en dit temeer omdat uw naam en de agent wel vermeld worden. Maar, hoe dan ook kunnen documenten enkel dienen ter ondersteuning van geloofwaardige verklaringen, hetgeen hier niet het geval is. Bovendien bevat het document slechts een weergave van uw eigen verklaringen.

De overige voorgelegde documenten kunnen niets aan bovenstaande beslissing wijzigen. Zo tonen jullie paspoorten, jullie identiteitskaarten en jullie huwelijksakte enkel jullie identiteit aan en het feit dat jullie getrouwd zijn, wat hier niet betwist wordt. De evaluaties, getuigschriften van opleidingen, jullie diploma's en het bewijs van uw werk tonen enkel jullie opleiding en werk aan, wat hier evenmin werd betwist. De krantenartikelen gaan enkel over de algemene situatie. Vervolgens kunnen de overlijdensakte van uw schoonvader en schoonbroer, de foto's en verkoopakte van de auto, alsook de klacht ingediend bij de politie bovenstaande tegenstrijdigheden evenmin verklaren.

Ook jullie opmerkingen op de gehooverslagen kunnen bovenstaande tegenstrijdigheden niet verklaren. Zo deed u uw opmerkingen in het Spaans en niet in de proceduretaal. Eventuele opmerkingen bij het gehoorverslag dienen ons echter binnen de wettelijke termijn te bereiken in de proceduretaal, in casu het Nederlands. Er kan dan ook geen rekening worden gehouden met uw gedane opmerkingen. Uw partner geeft enkel aan dat ze niet van 2012 tot 2020 in Montserrat (gelegen in de colonia Ivu) woonde, maar van 2010 tot 2019. Ook geeft ze aan dat het adres waar ze woonde Final Calle Alfredo Espino was en niet Final Calle Freddy Espino (CGVS2, p. 4).

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20201012.pdf) en de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegerelateerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie

waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geïsoleerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: Retour au pays des ressortissants van 17 december 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_apres_un_episode_migratoire_20201217.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdreden was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20201012.pdf) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

De tweede bestreden beslissing, die ten aanzien van verzoekster wordt genomen, luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U bezit de El Salvadoraanse nationaliteit. U bent geboren en getogen in San Salvador in El Salvador. U woonde met uw partner en uw zoon in de colonia Ivu in San Salvador tot aan uw vertrek.

Op 29 oktober 2019 was uw man buitenhuis aan het sporten terwijl u thuis was met uw zoon toen er plots iemand op de deur klopte. U deed niet open, maar de man bleef voor de deur staan en vroeg op een agressieve toon waar uw echtgenoot was. Door het raam kon u zien dat deze persoon ook een pistool bijhad. U zei dat het een vergissing was en u niet wist wie hij zocht, maar de man bleef vragen waar uw echtgenoot was. Hij zei u dat hij een boodschap had over te brengen en dat ze uw echtgenoot hier niet meer wilden zien of dat hij anders moest instaan voor de gevolgen. U vertelde dit aan uw partner toen hij thuiskwam. Jullie dachten dat het misschien een vergissing was en zij misschien dachten dat uw partner de buurman was, maar jullie kwamen uit voorzorg minder buiten. Op 1 november waren jullie klaar om samen uw zoon af te zetten op school en hierna door te gaan naar jullie werk, maar toen uw partner op de publieke parking aankwam, zag hij dat jullie wagen helemaal gekrast was en er ook glas lag. Toen besepte hij dat het misschien toch geen vergissing was en hij zag dit als een waarschuwing. Hierna namen jullie meteen jullie zoon mee naar het werk, waar jullie nog toelatingen regelden om tijdelijk niet meer te werken en gingen jullie op hotel. Op 8 november diende uw partner een aangifte in bij de politie van Montserrat. Op 9 november ging uw partner, van de woning waar jullie een kamer huurden, naar de winkel om ontbijt en wat basisproducten te kopen toen hij door drie bendeleden werd tegengehouden. Ze sloegen hem op zijn hoofd met een pistool en zeiden dat ze hem zouden doden als hij het geld niet zou overhandigen. Ze wilden 300 dollar en zouden hem ter plaatse vermoorden. Ze scholden hem ook uit. Uiteindelijk zeiden ze dat ze hem niet zouden doden omdat ze andere dingen aan hun hoofd hadden. Ze zeiden dat, indien hij het geld niet zou afgeven, ze wisten waar hij was. Ook zeiden ze dat ze hem in het oog hielden en wisten waar zijn familie was. De bendeleden namen 75 dollar en uw partner werd opgedragen binnen 3 uur terug te komen met 300 dollar. Die dag namen jullie de beslissing om het land te verlaten, uw partner kocht de tickets aan en huurde een kamer in een andere colonia. Op 22 november 2019 bent u, samen met uw partner, G. E. S. R. (...) en uw zoon, G. G. S. L. (...), met het vliegtuig, via Spanje, naar België gereisd. U kwam aan in België op 23 november 2019 en diende een verzoek om internationale bescherming in op 27 november 2019.

Na jullie aankomst in België spraken jullie met uw zus R. H. Y. N. (...), die hier de vluchtelingenstatus heeft gekregen op 5 november 2020. Ze vertelde aan jullie dat ze gevluht was wegens problemen met bendeleden die haar psychologisch misbruikt en verschillende keren verkracht hebben. Sindsdien geloven jullie dat jullie gevisieerd werden omwille van uw schoonzus en dat de bendeleden misschien dachten dat ze bij jullie logeerde.

Ter staving van uw verzoek leggen jullie volgende documenten neer: uw paspoort, het paspoort van uw partner en uw zoon; jullie identiteitskaarten; jullie huwelijksakte; de overlijdensakte van uw vader en uw broer; jullie diploma's aan de universiteit; evaluaties en getuigschriften van jullie werk; een bewijs van het werk van uw partner; certificaten van opleidingen van u en uw partner; foto's van de beschadigde auto; een verkoopakte van de auto; krantenartikelen over de algemene situatie; een klacht bij de politie.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen en uit uw administratief dossier blijkt dat u zich op dezelfde asielmotieven als diegene aangehaald door uw echtgenoot baseert. Aangezien inzake het verzoek om internationale bescherming van uw echtgenoot een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen, kan er ook aan uw verzoek geen gunstig gevolg worden gegeven. De beslissing van uw echtgenoot luidt als volgt:

"(...)"

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voeren verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Na een theoretische toelichting bij de door hen geschonden geachte bepalingen en beginselen geven verzoekende partijen aan in hoofdorde de toekenning van de vluchtelingenstatus te vragen en gaan zij in op hun individuele vluchtmotieven. Zij stellen in geval van terugkeer naar El Salvador te vrezen dat zij zullen worden ontvoerd, gedood of mishandeld door de bende 18 vanwege het feit dat zij deel uitmaken van de familie van de echtgenote van hooggeplaatste leden van hun gelederen naar wie zij momenteel op zoek zijn omdat zij weigerde gehoor te geven aan hun bevelen en veel van hun geheimen kent, vanwege het feit dat zij zelf weigerden gehoor te geven aan hun bevelen (*renta* betalen), en vanwege het feit dat zij het land ontvlucht hebben. Verzoekende partijen wensen te benadrukken dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) niet in twijfel brengt dat de zus van verzoekster op 5 november 2020 erkend is als vluchteling vanwege haar problemen met de bende 18 en dat ze in een buurt woonden die in handen is van de bende 18.

Vervolgens benadrukken verzoekende partijen dat El Salvador één van de gevaarlijkste landen ter wereld is en dat dit wordt bevestigd door de FOD Buitenlandse Zaken. Zij betogen dat in 2018 meer dan 97,5% van de verzoeken om internationale bescherming van onderdanen van El Salvador positief werden beantwoord door het CGVS en dat het CGVS niet bewijst dat de situatie in een paar jaar veranderd is, zodat de verzoeken om internationale bescherming van onderdanen van El Salvador met de grootst mogelijk voorzichtigheid moeten worden behandeld en *in casu* een breed voordeel van de twijfel moet worden toegepast, waarna zij een theoretisch betoog voeren over het voordeel van de twijfel.

Voorts betogen verzoekende partijen dat uit objectieve informatie blijkt dat er in El Salvador wel degelijk sprake is van een persoonlijke en doelgerichte vervolging van personen met een gelijkaardig profiel als dat van hen, met name "*familieleden van bendeleden of andere georganiseerde criminele groepen en anderen van wie wordt aangenomen dat zij banden hebben met een bende*"; "*familieleden van personen die de bende verlieten of verraadden*" en "*personen die door de bende worden beschouwd als strijdig met haar regels of als verzet tegen haar gezag*". Zij lichten toe dat zij familieleden zijn van Y. N., de vrouw van twee hooggeplaatste leden van de bende 18 die uiteindelijk wilde losbreken en

ontsnappen uit de bende en daardoor werd vervolgd, dat zij vervolgens door de bende 18 vervolgd werden omdat zij familiebanden met Y. N. hadden en dat zij bovendien persoonlijk vervolgd werden door middel van slagen en verwondingen en de betaling van een *renta*, die ze weigerden te betalen door het land te ontvluchten. Zij citeren uit de “*Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador*” van UNHCR van maart 2016 en uit de COI Focus “*El Salvador. Situation sécuritaire*” van 12 oktober 2020, waarin deze categorieën werden geïdentificeerd, en merken op dat in het licht van hun profiel er volgens UNHCR wel degelijk een reëel risico is dat personen met een dergelijk profiel het slachtoffer kunnen worden van persoonlijke en doelgerichte vervolging vanwege de georganiseerde misdadagroepen in El Salvador.

Wat betreft de vervolgingen van het gezin, laten verzoekende partijen het volgende gelden:

“In casu hebben verzoekers in hun naaste familie een persoon die als vluchteling is erkend wegens problemen die rechtstreeks verband houden met die welke verzoekers nadien hebben ondervonden.

Verzoekers benadrukken ook dat het gezin in zijn geheel wordt bedreigd, en vervolgd, en dat er geen afdoende redenen zijn om te beschouwen dat sommige familieleden een gegronde vrees voor vervolgingen hebben en de andere niet. Rekening houdend met alles dat het gezin heeft meegemaakt, dient vastgesteld te worden dat verzoekers een gegronde vrees voor vervolging hebben, en dat de autoriteiten niet in staat zijn om hen te beschermen.

Het gezin moet in huidig geval als “bijzonder sociaal groep” worden beschouwen:

“(…)»¹

Het feit dat verzoekers familieleden van Y. N. (...) zijn wordt niet in twijfel gebracht door verwerende partij. De bendeleden vervolgden hen wegens hun familiebanden met Y. N. (...), naar wie zij nog steeds op zoek waren.

Het loutere feit dat verzoekers niet vooraf in kennis waren gesteld van alle details van haar problemen sluit niet uit het feit dat verzoekers verwant zijn met een ex-lid van de bende 18 – de zuster van verzoeker, die onder dwang was gehuwd met hooggeplaatste leden – die de bende heeft verlaten en verraden door haar later in de steek te laten!

Het feit dat verzoekers niet op de hoogte waren van de problemen die Y. N. (...) ondervond, geenszins betekent dat de problemen die zij zelf ondervonden onjuist of niet geloofwaardig zijn.

Als verzoekers op deze manier in het ongewisse werden gelaten, was dat juist omdat Y. N. (...) hen wilde beschermen. Als zij zweeg over de hel waarin zij al verscheidene jaren leefde en over de redenen waarom zij het land ontvluchtte, dan was dat omdat zij wilde voorkomen dat haar problemen op haar familie zouden terugslaan. Zij hoopte te voorkomen dat de bendeleden zich tegen haar familieleden zouden keren als die niet op de hoogte waren van haar situatie.

(...)

(NPO verzoekster, p. 17)

(...)

(NPO erzoekster, p. 16)

Het feit dat verzoekers de reden van hun problemen op dat moment niet begrepen, betekent niet dat ze niet echt waren.

Er ontstonden problemen – eenvoudigweg omdat verzoekers familiebanden hadden met Y. N. (...), en de bendeleden wanhopig waren om haar te vinden.

Eenmaal in België leerden verzoekers het hele verhaal kennen en konden zij alle problemen begrijpen die hen waren overkomen!

(...)

(NPO verzoekster, p. 9)

De situatie en problemen die verzoekers ondervonden kan zeer goed worden verklaard, wanneer zij in het perspectief worden geplaatst van de problemen waarmee Y. N. (...) te kampen had.

De tegenstrijdigheden die door verwerende partij worden aangevoerd – bijvoorbeeld het feit dat de bendeleden nooit de naam van Y. N. (...) hebben genoemd, maar ook anderen – lijken dan logisch en begrijpelijk.

Zoals in het feitenrelaas wordt uitgelegd, werd Y. N. (...) gedwongen zich aan te sluiten bij de bende 18 – waar zij werd verkracht, onder dwang uitgehuwelijkt en psychisch geïntimideerd. Toen haar voor de derde keer ten huwelijk werd gevraagd, stond zij uiteindelijk op en weigerde, en ging bij haar moeder wonen. De bendeleden aanvaardden duidelijk niet dat zij hen op deze manier zou verlaten – niet alleen omdat het niet is toegestaan zich tegen hun bevelen te verzetten, maar ook omdat zij vreesden dat zij alle vertrouwelijke informatie die zij na zoveel jaren in hun nabijheid wist, zou delen.

Dus gingen ze op zoek naar haar. Zij gingen naar het huis van verzoeksters moeder, maar troffen haar niet aan. Vervolgens gingen zij naar het huis van verzoekers, bij wie zij dachten dat ze zich verstopte.

Verzoekers geloven dat de bendeleden een specifiek plan hadden bedacht om hun kansen haar te vinden te vergroten:

- Zij hebben nooit Y. N. (...)’s naam genoemd, om te voorkomen dat verzoekers hun bedoelingen zouden kennen en Y. N. (...) zouden helpen ontsnappen;
- Zij eisten dat verzoekers de kolonie met een bepaald doel zouden verlaten: zij hielden hen in het oog en hoopten Y. N. (...) te onderscheppen, die zij ervan verdachten zich in verzoekers' appartement te hebben verstopt, bij hun verhuizing;
- Volgens verzoekers heeft dit plan echter niet gewerkt, omdat verzoekers discreet zijn vertrokken, hetgeen de bendeleden zeker niet hadden verwacht (verzoekers hebben hun appartement voorgoed verlaten zonder te laten weten dat zij nooit zouden terugkeren: zij hebben gehandeld alsof zij naar hun werk vertrokken, zondereen koffer of enig meubilair mee te nemen);
- Dit verklaart waarom de bendeleden nog steeds op zoek waren naar verzoekers nadat zij de kolonie hadden verlaten, hoewel zij hen hadden gevraagd te vertrekken!
- Toen ze hen vonden, eisten de bendeleden de betaling van een renta van \$300. Verzoekers geven hiervoor twee mogelijke verklaringen:

o Ofwel hoopten de bendeleden nog steeds Y. N. (...) op te sporen, en hoopten daarom verzoeker te volgen naar hun schuilplaats;

o Ofwel hadden de bendeleden begrepen dat Y. N. (...) niet bij hen was, maar wilden verzoekers niet met rust laten en hoopten, door de verplichting om een maandelijkse huur te betalen, de controle over hen te kunnen behouden.

Wanneer verwerende partij aldus in het bestreden beslissing opmerkt dat het niet logisch is dat de bendeleden aan verzoekers geen reden hebben gegeven toen zij eisten dat zij de kolonie zouden verlaten, dat de bendeleden hen hebben gevraagd te vertrekken en hen vervolgens hebben gezocht, dat de bendeleden niet eerder om renta hebben gevraagd, ... doet zij geen moeite om de situatie in haar algemene context te zien en te begrijpen. Maar alle inconsistenties die ze aanwijst, hebben een verklaring.

Verzoekers hebben evenwel reeds een groot aantal toelichtingen verstrekt, waarmee verwerende partij geen rekening heeft gehouden en die zij hoe dan ook niet verder heeft willen onderzoeken. Zie in het bijzonder :

(...)

(NPO verzoeker, p. 12)

(...)

(NPO verzoeker, p. 16)

(...)

(NPO verzoeker, p. 20)

Op een bepaald moment, heeft verwerende partij zelfs de uitleg van verzoeker in dit verband ingekort, hoewel die niet altijd gemakkelijk uit te leggen is (NPO verzoeker, p. 20)!

(...)

Aangezien de zaak van Y. N. (...) en die van verzoekers ontegenzeggelijk nauw met elkaar verbonden zijn, moet de vrees verzoekers worden aanvaard en moet hun de vluchtelingenstatus worden verleend – zoals Y. N. (...).

Geen enkel argument betreffende het ontbreken van een emotionele band tussen verzoekster en haar zuster kan worden aanvaard. Enerzijds omdat dit niet waar is: de zusters hebben altijd zeer oprechte banden van genegenheid onderhouden, ook al was hun contact minder in de periode dat zij volledig onder het juk van de bende 18 stond. Anderzijds, omdat zelfs indien dit waar zou zijn, dit niet zou verhinderen dat verzoekers een reëel risico lopen: de hierboven vermelde objectieve gegevens getuigen van het gevaar dat elk gezinslid van een persoon die lid was van een gewapende bende of deze heeft verraden, loopt.”

Wat betreft eerdere vervolgingen voeren verzoekende partijen het volgende aan:

“In de bestreden beslissing, trekt verwerende partij ook in twijfel de elementen van verzoekers’ relaas betreffende de vervolgingen die zij beweren te hebben ondergaan.

Zij plaatst met name vraagtekens bij de omstandigheden rond het incident van 9 november 2019 – waarbij verzoeker door drie bendeleden is bedreigd en geslagen.

Verwerende partij is verbaasd over de "beperkte" informatie die door verzoekers met betrekking tot dit incident is verstrekt.

In de eerste plaats, merkt verwerende partij op dat verzoeker zijn aanvallers niet kan beschrijven en zelfs niet kan aangeven tot welke bende zij behoorden.

Het feit dat verzoeker zijn aanvallers niet in detail kan beschrijven is echter niet verwonderlijk, gezien de omstandigheden, die verzoeker heeft toegelicht:

(...)

(NPO verzoeker, p. 18)

Het incident vond zeer snel plaats, en het is volkomen begrijpelijk dat verzoeker zich door de stress niet alle beschrijvende details van zijn belagers kon herinneren. Er zij aan herinnerd dat op verzoeker een pistool was gericht en dat hij met de dood werd bedreigd! Hij keek zo min mogelijk naar zijn belagers en concentreerde zich op één ding: niet doodgaan.

De informatie die verzoeker heeft kunnen geven is echter al vrij gedetailleerd:

(...)

(NPO, p. 18)

Wat de identificatie van de bende betreft, heeft verzoeker nooit gesuggereerd dat hij niet wist tot welke bende zijn aanvallers behoorden! De vraag die hem werd gesteld was of zijn aanvallers zich hadden geïdentificeerd – quod non in dit geval. Maar verzoeker wist heel goed dat ze tot de bende 18 behoorden:

(...)

(NPO verzoeker, p. 19)

Er was geen twijfel mogelijk: de benedeleden verklaarden dat zij overal naar verzoekers hadden gezocht nadat ze waren vertrokken van colonia Ivu, hetgeen betekende dat dit verband hield met de andere problemen die verzoekers zojuist hadden ondervonden. Deze andere problemen hielden verband met de bende 18 - de dominante bende in de colonia Ivu (NPO verzoeker, blz. 5).

Ten tweede, merkt verwerende partij op dat de verklaringen van verzoekers over deze gebeurtenis inconsistent zijn, en in ieder geval niet overtuigend:

- Wat betreft het feit dat de benedeleden aanvankelijk hebben verklaard dat zij verzoeker ter plaatse zouden doden en zich vervolgens hebben bedacht: deze verklaring is niet "betekenisloos", zoals verwerende partij beweert. Verwerende partij presenteert de zaken alsof benedeleden destijds werkelijk "van gedachten zijn veranderd", maar zo is het in werkelijkheid niet gegaan. Voor verzoekers lijkt het duidelijk dat de orders van hogerhand kwamen, aangezien dit een gevoelige zaak was – Y. N. (...) zijnde een persoon van belang, aangezien zij veel interne geheimen kent door haar huwelijk met hooggeplaatste personen binnen de bende. Het plan was ongetwijfeld vanaf het begin om Y. N. (...) te vinden. Dat de benedeleden dreigden verzoeker ter plaatse te doden, door een pistool op hem te richten, was om hem te terroriseren en hem in een staat van onderwerping aan hen te brengen – terreur is inderdaad hun modus operandi.

Wat betreft het feit dat benedeleden hadden verklaard dat zij al dagen naar verzoekers op zoek waren, hoewel zij hen nooit eerder hadden gezien: ook deze verklaring is niet "verrassend", anders dan verwerende partij stelt. Het loutere feit dat verzoeker zijn belagers nooit eerder had gezien, betekent immers niet dat het onmogelijk was dat zij naar hem op zoek waren! Het is heel goed mogelijk dat de bende 18 andere benedeleden heeft gestuurd dan die van 29 oktober! Zoals gezegd, kwamen de bevelen duidelijk van hogerhand, aangezien dit een nogal gevoelige zaak was, en verzoekers duidelijk werden gebruikt om Y. N. (...) te vinden. Contrairement à ce qu'affirme la partie adverse, le fait que les benedeleden aient laissé partir les requérants alors qu'ils avaient affirmé les chercher durant des jours ne sape pas la crédibilité de leur récit. En effet, comme expliqué ci-dessus, le plan de la bande 18 était avant tout de retrouver Y. N. (...). Une fois les requérants retrouvés, les benedeleden espéraient toujours que ceux-ci puissent les mener à la cachette de Y. N. (...).

De door verwerende partij aangevoerde inconsistenties kunnen derhalve niet overtuigend zijn, aangezien zij kunnen worden gerechtvaardigd en begrepen wanneer zij in de juiste context worden geplaatst - hetgeen verweerster in de zaak van verzoekers helemaal niet heeft gedaan.

De omstandigheden rond de gebeurtenis van 9 november en het verband met die van 29 oktober en 1 november zijn duidelijk: zij maken alle deel uit van een gemeenschappelijk plan van de bende 18 om Y. N. (...) te vinden en zijn familie aan te vallen!"

Verder voeren verzoekende partijen als volgt een betoog over een gebrek aan bescherming:

"Verwerende partij is van mening dat de verklaringen van verzoekers met betrekking tot de klacht ingediend door verzoeker bij de politie op 8 novembre tegenstrijdig zijn: volgens haar is het immers niet overtuigend dat een behandelend ambtenaar uit vrees voor represailles zou weigeren een officieel document op te stellen en verzoekers uiteindelijk een "niet-officieel" document zou geven.

Opnieuw heeft verweerster volledig verzuimd de verklaringen van verzoekers te begrijpen en in de juiste context te plaatsen.

Indien zij navraag had gedaan, zou verweerster immers hebben begrepen hoe het systeem in El Salvador werkt: wanneer iemand een klacht indient op een politiebureau, wordt een dossier geopend en doorgezonden aan de Fiscalía General, die vervolgens een onderzoek instelt. Om het bewijs te verkrijgen dat een klacht is ingediend, moet gewoonlijk ongeveer twee weken worden gewacht tot het dossier aan de Fiscalía General wordt toegezonden.

Dit is wat in het onderhavige geval is gebeurd: verzoeker vroeg om een bewijs van indiening van zijn klacht, en hij was gevraagd twee weken later terug te komen om dit bewijs op te halen. Verzoeker wilde echter niet zo lang wachten; hij wilde een document hebben voor het geval hem iets zou overkomen. De aanwezige politieagent had medelijden met hem en stemde ermee in een « niet-officieel» document voor hem te schrijven totdat het officiële document was ontvangen. Als hij zei dat hij bang was in de problemen te komen als zijn naam erop zou staan, dan was dat met zijn superieuren, want het was hem normaliter niet toegestaan een dergelijk document te schrijven!

Dit is wat verzoeker probeerde uit te leggen (NPO verzoeker, p. 13) :

(...)

Verwerende partij heeft de precieze situatie van verzoekers opnieuw niet begrepen en heeft overhaaste conclusies getrokken in haar eigen voordeel.

In ieder geval moet worden opgemerkt dat de indiening van deze klacht niet kan volstaan om bescherming aan verzoekers te waarborgen.

Inderdaad, kan verzoekende partij de bescherming van El Salvador niet krijgen gezien de huidige situatie in het land:

Volgens het COI Focus rapport van 12.10.2020 (stuk 6) is het inderdaad te gevaarlijk om bescherming te zoeken bij de autoriteiten :

« (...) » (pg. 16).

(Vrije vertaling : "(...) »)

In het COI Focus rapport van 19.07.2019 (stuk 9)

« (...) » (pg. 11).

(Vrije vertaling : "(...)").

Dit wordt nog bevestigd door het UNHCR-rapport (stuk 5, pg. 24) :

"(...)".

(Vrije vertaling: "(...)").

De Salvadoraanse autoriteiten zijn bijgevolg niet in staat om de Salvadoraanse burgers effectieve bescherming te bieden tegen vervolging door criminele bendes.

De Belgische asieliinstanties zijn ook tot de conclusie gekomen dat de Salvadoraanse autoriteiten niet in staat zijn om aan Y. N. (...) een bescherming aan te bieden. Dezelfde conclusie dient hier ook getrokken te worden."

Daarna voeren verzoekende partijen aan dat zij een verhoogd risico lopen als gevolg van hun vlucht uit het land en de daaropvolgende onstabieliteit als gevolg van ballingschap. Zij lichten dit als volgt toe:

"Naast het behoren tot de sociale groepen uitgelegd supra (punt 2.1.2), zoals geïdentificeerd door de UNHCR (supra), moeten verzoekers ook om de volgende redenen als vluchtelingen worden erkend:

De situatie van de « terugkeerders » wordt door verwerende partij geminimiseerd in haar beslissing. Ze stelt vast dat er niet sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade (pg. 5 bestreden beslissing).

Eerst moet opgemerkt worden dat verzoekers niet "louter en alleen" problemen zou hebben bij een terugkeer naar El Salvador op basis van hun verblijf in het buitenland. In verzoekers situatie werden wel meerdere cumulatieve elementen naar voren gebracht, die een verhoogde risicoprofiel in hoofde van verzoekers aantonen. Hun terugkeer na een verblijf in het buitenland komt daar nog bij.

Ook geeft verwerende partij toe dat "wat betreft de situatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen" (pg. 4 van de bestreden beslissing).

Dit doet verzoekende partij redelijk twifelen over de zekerheid van de vaststellingen van verwerende partij wanneer ze verklaart dat verzoekers geen risico lopen tot vervolging in geval van terugkeer.

Er moet, enerzijds, onderstreept worden dat verzoekers al de doelwit van de benedeleden 18 zijn geweest (ze zijn familieleden van de ex-vrouw van hooggeplaatste benedeleden, supra). Anderzijds volgt de situatie van terugkeerders onder meer uit de hierboven geciteerde Richtlijnen van het UNHCR over El Salvador. Het volgt ook uit de laatste COI Focus dd. 17.12.2020 gewijd aan de specifieke situatie van mensen die terugkeren naar El Salvador (stuk 7). Daarin wordt besloten dat :

"(...)"

(Vrije vertaling : "(...)")

*In een rapport van Human Rights Watch van februari 2020 over terugkeerders naar El Salvador, met de sprekende titel *Deported to Danger*, staat te lezen (stuk 8, pg. 27):*

"(...)"

(Vrije vertaling: "(...)").

Als terugkeerders die al problemen ondervonden met leden van de bende 18, behoren verzoekers bijgevolg tot een bepaalde sociale groep die een zeer reëel (verhoogde) risico lopen op vervolging in El Salvador.

Het lijkt dan ook geen twijfel dat de situatie van verzoekers kan worden beschouwd als verband houdend met het Verdrag van Genève - beschouwd onder de grond van sociale groepen.

De opeenstapeling van al deze kenmerken versterkt hun angsten en de risico's voor vervolging.

Verzoekers hoeven enkel een risico voor vervolging aan te tonen, en van verzoekers kan niet meer worden verlangd, gezien hun hoog risicoprofiel (stuk 10) :

"(...)"

(Vrije vertaling : « (...)")"

Vervolgens herhalen verzoekende partijen nog dat zij voldoen aan alle voorwaarden van artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet en dat *in casu* een breed voordeel van de twijfel moet worden toegepast.

In ondergeschikte orde vragen verzoekende partijen de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Zij betogen dat er gezien de hierboven aangehaalde elementen in het kader van de vluchtelingenstatus redenen zijn om aan te nemen dat zij een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet lopen. Zij betogen verder dat het CGVS onvoldoende rekening houdt met "*de aard van het geweld als dusdanig in El Salvador*". Zij menen dat uit voormelde COI Focus van 12 oktober 2020 duidelijk blijkt dat de classificering van het geweld in El Salvador allerm minst eenduidig is. Er zijn ontegensprekelijk meerdere bronnen die wel degelijk gewag maken van een binnenlands gewapend conflict dat aanleiding geeft tot willekeurig geweld, aldus verzoekende partijen. Het feit dat deze elementen niet worden vermeld in de bestreden beslissingen, maakt de motivering van de adjunct-commissaris-generaal volgens hen gebrekkig en lacunair. Meerdere elementen verhogen de risico's in hun hoofde, zo vervolgen verzoekende partijen, die er andermaal op wijzen dat zij komen van een kolonie die gecontroleerd wordt door de bende 18, dat zij familieleden zijn van een ex-vrouw van hooggeplaatste bendeleden die deze bendeleden zonder hun toestemming verlaten heeft, dat zij worden beschouwd als personen die strijdig zijn met de regels of zich verzetten tegen het gezag van de bende en dat zij bij terugkeer naar El Salvador als "*teruggekeerders uit Europa*" zullen worden gepercipieerd, wat hun situatie zal verergeren omdat gewapende bendes hieruit afleiden dat dergelijke mensen veel geld hebben.

In uiterst ondergeschikte orde vragen verzoekende partijen de vernietiging van de bestreden beslissingen. Zij betogen dat de adjunct-commissaris-generaal hun relaas onvoldoende heeft geanalyseerd. Bovendien heeft de adjunct-commissaris-generaal er volgens hen de voorkeur aan gegeven zich te beperken tot argumenten die gebaseerd zijn op vermeende tegenstrijdige of zozegde incoherente verklaringen, zonder uiteindelijk in te gaan op de inhoud van die verklaringen. Zij zijn van mening dat een zorgvuldigere analyse moet worden gemaakt vanwege de links die bestaan tussen hun profiel en het profiel van de zus van verzoekster, die als vluchteling werd erkend.

2.2. De stukken

2.2.1. Als bijlage bij het verzoekschrift worden volgende nieuwe stavingstukken gevoegd:

- de webpagina van de FOD Buitenlandse Zaken met de laatste update van de veiligheidssituatie in El Salvador (stuk 3);
- het internetartikel "*Asile et preuve: de la suspicion à la conviction*" (stuk 4);
- de "*Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador*" van UNHCR van maart 2016, p. 22-34 (stuk 5);
- de COI Focus "*El Salvador. Situation sécuritaire*" van 12 oktober 2020, p. 1-24 (stuk 6);
- de COI Focus "*Salvador. Retour au pays après un épisode migratoire*" van 17 december 2020, p. 16 (stuk 7)
- uittreksels uit het rapport "*Deported to Danger. United States Deportation Policies Expose Salvadorans to Death and Abuse*" van Human Rights Watch van 5 februari 2020 (stuk 8);
- de COI Focus "*El Salvador. Situation sécuritaire*" van 15 juli 2019, p. 1-19 (stuk 9);
- het rapport "*Principes directeurs sur la protection internationale*" van UNHCR van 8 juli 2008, p. 1-11 (stuk 10).

2.2.2. Op 26 augustus 2021 legt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota neer waarin zij (onder meer) refereert aan de COI Focus "*El Salvador. Retour au pays après un épisode migratoire*" van 13 juli 2021.

Verzoekende partijen vragen ter terechtzitting deze aanvullende nota waarbij een actualisatie van de landeninformatie met betrekking tot El Salvador werd bijgebracht door middel van COI Focus “*El Salvador. Retour au pays après un épisode migratoire*” van 13 juli 2021 uit de debatten te weren. Zij stellen dat de hyperlink naar dit document in de aanvullende nota niet werkt en dat zij bijgevolg geen kennis hebben kunnen nemen van de inhoud ervan. Verwerende partij stelt ter terechtzitting dat bij controle de in de aanvullende nota opgenomen hyperlinks wel werken en dat alle erin vermelde rapporten publiek toegankelijk zijn op de website van het CGVS. De Raad kan slechts beamen dat de hyperlinks in de aanvullende nota werken en toegang geven tot de erin vermelde documenten. Verder stelt de Raad vast dat de aanvullende nota het volledige internetadres bevat waarop deze documenten beschikbaar zijn, zodat, zelfs indien zou worden aangenomen dat de hyperlink niet werkte toen de advocaat van verzoekende partijen deze aanklikte, wat overigens niet wordt aangetoond, het volledige adres kon worden ingegeven op het internet zodat verzoekende partijen niet kunnen volhouden dat zij geen toegang hadden tot het in de aanvullende nota vermelde documenten. Verder wijst de Raad er op dat ook in de bestreden beslissingen gebruik werd gemaakt van hyperlinks naar documenten die betrekking hebben op de veiligheidssituatie in El Salvador en dat verzoekende partijen in het verzoekschrift geen melding maakten van enige problemen die zij zouden hebben ondervonden om deze informatie te raadplegen. Verzoekende partijen tonen niet aan dat zij door het feit dat er geen papieren versie van de COI Focus “*El Salvador. Retour au pays après un épisode migratoire*” van 13 juli 2021 werd toegevoegd aan de aanvullende nota geen toegang hadden tot dat rapport, nu uit het voorgaande blijkt dat dit rapport publiek beschikbaar is op de website van het CGVS en het internetadres waarop dit geraadpleegd kan worden, aan hen werd meegedeeld. Het argument dat de aanvullende nota geen inventaris bevat, acht de Raad niet dienstig nu de aanvullende nota slechts naar één nieuw rapport verwijst. Een schending van de artikelen 7 en 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wordt niet aangetoond.

2.3. Beoordeling

2.3.1. De motieven van de bestreden beslissingen

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De bestreden beslissingen moeten duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissingen zijn genomen.

In casu wordt in de motieven van de eerste bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) er geen geloof kan worden gehecht aan zijn vluchtmotieven, nu (i) hij en verzoekster niet aannemelijk hebben gemaakt dat er een link zou zijn tussen zijn schoonzus, Y. N., en hun problemen, (ii) hij weinig te vertellen weet over de omstandigheden van het incident op 9 november, (iii) zijn verklaringen over het incident op 9 november 2019 ook niet overtuigend zijn, (iv) het weinig geloofwaardig is dat de bende hem niet zou zeggen om welke reden hij de wijk moest verlaten, (v) er zeer veel inconsistenties zijn tussen zijn verklaringen en deze van verzoekster over het verband tussen de incidenten op 29 oktober en 1 november en het incident op 9 november, (vi) de aangifte die hij neerlegt verdere twijfels doet rijzen over zijn geloofwaardigheid en (vii) de overige voorgelegde documenten niets aan deze beslissing kunnen wijzigen, omdat (B) er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet en omdat (C) er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat hij louter en alleen op basis van zijn verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de eerste bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Ook in de motieven van de tweede bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Daarnaast bevat ook deze beslissing een motivering in feite, met name dat uit haar verklaringen en uit haar administratief dossier blijkt dat verzoekster zich op dezelfde asielmotieven als diegene aangehaald door haar echtgenoot – *i.e.*

verzoeker – baseert en dat aangezien inzake het verzoek om internationale bescherming van haar echtgenoot een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen, er ook aan haar verzoek geen gunstig gevolg kan worden gegeven, waarbij de motieven van de eerste bestreden beslissing worden hernomen.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissingen onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissingen worden gelezen zodat verzoekende partijen er kennis van hebben kunnen nemen en hierdoor tevens hebben kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoekende partijen maken niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hen niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissingen kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.3.2. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoekende partijen verklaren hun land van herkomst, El Salvador, te hebben verlaten omwille van problemen met de bende 18. Hun problemen zouden zijn begonnen op 29 oktober 2019, toen een gewapende onbekende bij hen thuis was langsgekomen om verzoeker te zoeken. De man zou aan verzoekster, die samen met haar zoon thuis was, gezegd hebben dat hij een boodschap had over te brengen en dat ze verzoeker hier niet meer wilden zien of dat verzoeker anders moest instaan voor de gevolgen. Verzoekende partijen dachten dat het misschien een vergissing was, maar zouden uit voorzorg toch minder zijn buiten gekomen. Op 1 november 2019 zou de auto van verzoekende partijen op een publieke parking helemaal bekrast zijn. Verzoekende partijen verklaren dat zij dit als een waarschuwing zagen en dat zij hierna meteen op hun werk toelatingen regelden om tijdelijk niet meer te werken en een kamer huurden. Op 8 november 2019 deed verzoeker aangifte van de feiten bij de politie van Montserrat (colonia Ivu). Op 9 november 2019 zou verzoeker op weg naar de winkel door drie bendeleden zijn tegengehouden en geslagen met een pistool. Ze zouden 300 dollar hebben gewild en ermee bedreigd hebben om hem ter plaatse te vermoorden. Ze zouden hem ook uitgescholden hebben en uiteindelijk gezegd hebben dat ze hem niet zouden doden omdat ze andere dingen aan hun hoofd hadden, maar dat ze wisten waar hij was indien hij het geld niet zou afgeven en dat ze hem in het oog hielden en wisten waar zijn familie was. De bendeleden zouden 75 dollar hebben genomen en verzoeker hebben opgedragen binnen drie uur terug te komen met 300 dollar. Die dag zou verzoeker vliegtickets gekocht hebben om het land te verlaten en een kamer in een andere *colonia* hebben gehuurd. Op 22 november 2019 zijn verzoekende partijen naar België gereisd. Na hun aankomst in België zouden zij met de zus van verzoekster hebben gesproken, die hier op 5 november 2020 de vluchtelingenstatus heeft gekregen. Zij zou hen verteld hebben dat ze gevlucht was wegens problemen met bendeleden die haar psychologisch misbruikt en verschillende keren verkracht hebben en sindsdien geloven verzoekende partijen dat ze gevisieerd werden omwille van de zus van verzoekster en dat de bendeleden misschien dachten dat die zus bij hen logeerde.

Ter staving van hun relaas legden verzoekende partijen in de loop van de administratieve procedure hun paspoorten, het paspoort van hun zoon, hun identiteitskaarten, hun huwelijksakte, evaluaties en getuigschriften van hun werk, hun diploma's, certificaten van opleidingen, foto's van de beschadigde auto en de overlijdensaktes van de vader en de broer van verzoekster voor, alsook fotokopieën van krantenartikelen over de algemene situatie in El Salvador, van een bewijs van verzoekers werk, van een klacht bij de politie en van een verkoopakte van de auto (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 5, map met 'documenten').

De door verzoekende partijen voorgelegde klacht bij de politie bevat louter de verklaringen van verzoeker over de door hem aangevoerde feiten, doch deze worden op geen enkele wijze gestaafd of bevestigd. Uit niets blijkt dat deze verklaringen werden onderzocht, laat staan gegrond bevonden door de bevoegde instanties. De loutere omstandigheid dat verzoeker een klacht heeft neergelegd, kan dan ook niet worden beschouwd als een objectief bewijs van de feiten die in deze klacht worden vermeld. Bovendien wordt in de bestreden beslissingen, wat deze klacht betreft, in hoofde van verzoeker nog als volgt gemotiveerd:

“U geeft aan dat u slechts een afdruk van uw klacht zonder hoofding of stempel kon krijgen omdat de agent zei dat hij problemen zou krijgen en u ook problemen zou krijgen, moest u op straat iets overkomen, omdat zijn naam op de klacht zou staan (CGVS1, p. 13). Dat een agent die klachten behandelt een officieus document zou opmaken omdat hij niet wilt dat u een document met zijn naam op zou hebben, weet dan ook niet te overtuigen en dit temeer omdat uw naam en de agent wel vermeld worden.”

Verzoekende partijen voeren aan dat de adjunct-commissaris-generaal volledig heeft verzuimd hun verklaringen te begrijpen en in de juiste context te plaatsen. Zij leggen uit dat wanneer iemand een klacht indient op een politiebureau, een dossier wordt geopend en doorgezonden aan de *Fiscalia General*, die vervolgens een onderzoek instelt, en dat om het bewijs te verkrijgen dat een klacht is ingediend, gewoonlijk ongeveer twee weken moet worden gewacht tot het dossier aan de *Fiscalia General* wordt toegezonden. Zij stellen dat verzoeker om een bewijs van indiening van zijn klacht vroeg en dat hem was gevraagd twee weken later terug te komen om dit bewijs op te halen, doch dat verzoeker zo lang niet wilde wachten en een document wilde hebben voor het geval hem iets zou overkomen. De aanwezige politieagent zou uit medelijden met hem ermee hebben ingestemd een niet-officieel document voor hem te schrijven totdat het officiële document was ontvangen. Verzoekende partijen poneren nog dat als de politieagent zei dat hij bang was om in de problemen te komen als zijn naam op de aangifte zou staan, dat dan was met zijn superieuren, omdat het hem normaliter niet was toegestaan een dergelijk document te schrijven. Zij beperken zich evenwel tot loutere beweringen (*post factum*) die niet *in concreto* worden gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Zij weerleggen noch ontkrachten met dit betoog de voorgaande pertinente vaststellingen, die steun vinden in het administratief dossier. Voorts laten zij na *in concreto* toe te lichten welk “*eigen voordeel*” de adjunct-commissaris-generaal zou hebben bij het trekken van overhaaste conclusies in deze.

Uit de overlijdensaktes van de vader en de broer van verzoekster kan blijken dat deze personen zijn overleden. Hieruit blijkt niet dat zij gedood werden door de bendeleden door wie verzoekende partijen vrezen te worden vervolgd en kan geen verband met de problemen van verzoekende partijen worden afgeleid.

Op de foto's die verzoekende partijen voorleggen is een beschadigde auto te zien. Verzoekende partijen tonen hiermee evenwel niet aan dat het hun auto is die op deze foto's te zien is. Evenmin kan hieruit blijken wanneer de auto beschadigd is, door wie dit gebeurde en om welke reden dit gebeurde. Uit de verkoopakte van de auto kan blijken dat verzoeker zijn auto heeft verkocht. Ook dit vormt geen bewijs van de door verzoekende partijen aangehaalde feiten.

De paspoorten, de identiteitskaarten en de huwelijksakte tonen enkel de identiteit en de huwelijks staat van verzoekende partijen aan. Deze gegevens worden *in casu* niet betwist. De evaluaties, getuigschriften van opleidingen, diploma's en het bewijs van verzoekers werk tonen enkel de opleiding en professionele activiteiten van verzoekende partijen aan. Ook deze gegevens staan hier niet ter betwisting.

De krantenartikelen die verzoekende partijen in de loop van de administratieve procedure neerlegden hebben betrekking op de algemene veiligheidssituatie in El Salvador en vermelden noch verzoekende partijen, noch hun familieleden. Bijgevolg volstaat deze informatie op zich niet om in hoofde van verzoekende partijen tot het bestaan van een persoonlijke vrees voor vervolging te besluiten. Hetzelfde kan worden gesteld met betrekking tot de informatie die verzoekende partijen bij hun verzoekschrift voegen (stukkenbundel verzoekende partijen, stukken 3-10).

Gelet op het voorgaande, kan niet worden besloten dat de door verzoekende partijen voorgelegde stukken volstaan om een vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade aannemelijk te maken. Bijgevolg moet verder worden nagegaan of de verklaringen van verzoekende partijen voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van hun vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met hun land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd.

Wat dit betreft, wordt er in de bestreden beslissingen vooreerst op gewezen dat verzoekende partijen niet aannemelijk hebben gemaakt dat er een link zou bestaan tussen hun problemen en deze van de zus van verzoekster, die als vluchteling werd erkend. Dit wordt in hoofde van verzoeker als volgt toegelicht:

“U geeft aan dat u na uw aankomst in België beseftte dat uw belagers misschien uw schoonzus via jullie probeerde te vinden en ook uw partner meent nu dat ze jullie weg wilden uit de colonia omdat ze dachten dat haar zus bij jullie ondergedoken was en ze naar haar op zoek waren (CGVS1, p. 19). Echter, volgens uw partner vertelde haar zus jullie pas over haar problemen en de gedwongen relaties met de bendeleden toen jullie reeds in België waren, hetgeen op zijn minst heel wat vragen oproept (CGVS2, p. 14 en 15). Bovendien had uw partner in El Salvador wel contact met haar moeder en verklaarde ze dat haar zus voor haar vertrek uw schoonmoeder had ingelicht over haar problemen (CGVS2, p. 16). Dat uw schoonmoeder ook nooit iets zou verteld hebben is niet aannemelijk. Daarnaast geven zowel u als uw partner beiden aan dat de man op 29 oktober op geen enkel moment naar uw schoonzus heeft gevraagd (CGVS1, p. 14; CGVS2, p. 12). Indien hij daadwerkelijk op zoek zou geweest zijn naar Y. N. (...) is het dan ook niet logisch dat hij naar u zou vragen terwijl hij tegenover haar zus stond. Ook wordt u gevraagd of de bendeleden uw schoonzus hebben vernoemd, maar u antwoordt ontkennend en zegt dat jullie daarom niet begrijpen waarom jullie geïnterviewd werden, dat ze enkel zeiden dat u daar weg moest, uw wagen stuk maakten en dat ze u later elders tegenhielden en geld vroegen. U zegt dat jullie het zich afvroegen aangezien jullie met niemand problemen hadden. U stelt dat iemand u misschien gezien had toen u aangifte indiende of dat ze toch uw schoonzus zochten via jullie (CGVS1, p. 19). Dat de drie bendeleden u op 9 november niet vroegen naar uw schoonzus noch enig gewag maakten van haar verdwijning ondergraaft verder jullie bewering dat er een link is met de problemen van uw schoonzus en jullie verklaarde problemen. Daarnaast moet ook opgemerkt worden dat uw partner aangeeft dat de bende wel enkele keren bij haar moeder thuis in de colonia Zacamil in Mejicanos naar Y. N. (...) was komen vragen (CGVS2, p. 6 en 16). Dat ze wel aan uw schoonmoeder naar uw schoonzus zouden vragen, maar op twee verschillende gelegenheden, waarbij één keer zelfs de zus van Y. N. (...) aanwezig was, haar niet zouden vernoemen, doet verder afbreuk aan jullie verklaringen over de link met de problemen die Y. N. (...) in El Salvador had. Bijkomend dient toegevoegd dat uw partner verklaarde dat ze in El Salvador weinig contact had met haar zus, dat deze vaak verhuisd was en dat zij sinds 2017 of 2018 bij hun moeder in Mejicanos woonde (CGVS 2, p. 8, 15 en 17).”

Verzoekende partijen slagen er niet in de voorgaande pertinente motieven, die steun vinden in het administratief dossier, te weerleggen of te ontcrachten. De Raad wijst erop dat het aan verzoekende partijen toekomt om een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken. Aangezien *in casu* verzoekende partijen hun problemen trachten te koppelen aan de problemen die voor de zus van verzoekster hebben geleid tot de erkenning als vluchteling, komt het hen toe de link tussen hun problemen met de problemen van de zus van verzoekster aannemelijk te maken. Door louter te stellen dat het feit dat zij niet op de hoogte waren van de problemen van de zus van verzoekster *“geenszins betekent dat de problemen die zij zelf ondervonden onjuist of niet geloofwaardig zijn”*, verklaren verzoekende partijen niet waarom de zus van verzoekster hen pas in België over haar problemen heeft verteld, noch waarom de moeder van verzoekster, die op de hoogte was van de problemen, hen niets vertelde. Voorts ziet de Raad niet in – en verzoekende partijen lichten niet toe – in welk opzicht het zwijgen van de zus van verzoekster over haar problemen met de bende en de redenen waarom zij haar land ontvluchtte zou kunnen voorkomen dat ook verzoekende partijen met deze bende problemen zouden krijgen. Het zou net in het belang van verzoekende partijen zijn te weten dat de bende de hele familie zou vermoorden indien de familie aangifte zou doen. Waar verzoekende partijen stellen te geloven dat de bendeleden nooit de naam van verzoeksters zus hebben genoemd om te voorkomen dat zij hun bedoelingen zouden kennen en verzoeksters zus zouden helpen ontsnappen, beperken zij zich tot een loutere bewering (*post factum*) die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs en die bovendien niet verklaart waarom de bendeleden bij de moeder van verzoekster wel naar verzoeksters zus vroegen. De omstandigheid dat verzoekster en haar zus altijd zeer oprechte banden van genegenheid hebben onderhouden, doet geen afbreuk aan de vaststelling in de bestreden beslissingen dat verzoekster in El Salvador weinig contact had met haar zus, dat haar zus vaak verhuisd was en sinds 2017 of 2018 bij hun moeder in Mejicanos woonde. Ten slotte dient er nog op te worden gewezen dat de bestreden beslissingen moeten worden gelezen als een geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het is het geheel van de in de bestreden beslissingen opgesomde motieven dat de adjunct-commissaris-generaal heeft doen besluiten dat verzoekende partijen niet aannemelijk hebben gemaakt dat er een link zou bestaan tussen hun problemen en deze van de zus van verzoekster.

Ook maken verzoekende partijen geen verband aannemelijk tussen de incidenten die zich volgens hun verklaringen op 29 oktober 2019 en 1 november 2019 hebben afgespeeld en het incident dat zich op 9 november 2019 zou hebben afgespeeld. De adjunct-commissaris-generaal wijst wat dit betreft in de bestreden beslissingen in hoofde van verzoeker op de volgende inconsistenties in de verklaringen van verzoekende partijen over het verband tussen deze incidenten:

“Gevraagd hoe u zeker weet dat er een verband is tussen de drie incidenten zegt u dat ze u hadden gevraagd om daar weg te gaan en u uiteindelijk ook bent weggegaan en hun actie dus volbracht was. U stelt dan dat ze u ten tweede tegenhielden, zeiden dat ze u aan het zoeken waren en renta eisten. Ook geeft u aan dat het incident met de auto een soort van waarschuwing was (CGVS1, p. 20). Uw verklaringen kunnen echter de inconsistenties tussen de verschillende voorgevallen incidenten niet verklaren. Zo is het niet logisch dat de bende u zou opdragen om de colonia te verlaten om hierop dagenlang naar u op zoek te gaan en, eens u gevonden te hebben, u te bedreigen en renta te eisen. Zoals u zelf aangeeft, willigde u hun eis om de colonia te verlaten namelijk in op 3 november, nadat uw auto beschadigd werd. Dat ze u zouden gaan zoeken na u opgedragen te hebben de colonia te verlaten, houdt dan ook geen steek. Bijkomend is het ook bevreemdend dat de bendeleden u of uw vrouw in dit geval niet op een eerder moment renta hadden gevraagd. Indien het hen om de renta te doen was, is het dan ook zeer onwaarschijnlijk dat de man die langskwam op 29 oktober uw vrouw op geen enkel moment om renta vroeg. Dit doet verder twijfels rijzen bij de geloofwaardigheid van jullie vluchtmotieven.”

Verzoekende partijen voeren aan dat de bendeleden eisten dat zij de kolonie zouden verlaten om hen in het oog te houden en de zus van verzoekster, waarvan zij dachten dat zij in het appartement van verzoeker was verstoppt, bij hun verhuizing te onderscheppen. Dit plan zou volgens verzoekende partijen niet gewerkt hebben omdat zij discreet zijn vertrokken en de bendeleden dit niet hadden verwacht. Dit verklaart volgens verzoekende partijen waarom de bendeleden nog steeds naar hen op zoek waren nadat zij de kolonie hadden verlaten, hoewel zij hen hadden gevraagd te vertrekken. Het houdt echter geen steek dat de bendeleden van verzoekende partijen geëist zouden hebben dat zij de kolonie zouden verlaten met als doel hen in het oog te houden en dat de bendeleden vervolgens, slechts enkele dagen later, niet zouden opmerken dat verzoekende partijen discreet ontsnapten. Waar verzoekende partijen als mogelijke verklaringen voor de eis van de betaling van een *renta* van 300 dollar opgeven dat de bendeleden (i) ofwel hoopten om de zus van verzoekster nog steeds op te sporen en daarom hoopten verzoeker te volgen naar hun schuilplaats, (ii) ofwel begrepen hadden dat de zus van verzoekster niet bij hen was, maar hen niet met rust wilden laten en, door de verplichting om een maandelijkse huur te betalen, hoopten de controle over hen te kunnen behouden, beperken zij zich tot loutere (hypothetische) beweringen (*post factum*) die niet *in concreto* worden gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Zo de bendeleden de zus van verzoekster via verzoekende partijen wensten op te sporen, ziet de Raad niet in waarom zij verzoeker, toen zij hem opmerkten bij het winkelen, niet gewoon stiekem volgden en ervoor kozen een omslachtige uitvlucht te verzinnen van het betalen van een *renta*. Bovendien is het in deze hypothese totaal onbegrijpelijk dat de bendeleden verzoeker, nadat ze hem hadden bedreigd en geslagen, gewoon lieten gaan om het afpersingsgeld te gaan halen (adm. doss., stuk 4+B, map met ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud van verzoeker, p. 19). De Raad ziet ook niet in – en verzoekende partijen lichten niet toe – waarom de bendeleden de controle over hen zouden willen houden indien zij begrepen hadden dat de zus van verzoekster niet bij hen was. In dat geval zouden zij immers beter hun energie kunnen gebruiken voor het opsporen van de zus van verzoekster dan voor het controleren van verzoekende partijen. Aldus reiken verzoekende partijen geen afdoende verklaring aan voor de hierboven vastgestelde inconsistenties in hun relaas.

Gelet op het voorgaande maken verzoekende partijen een verband tussen de verschillende incidenten die zij zouden hebben meegemaakt niet aannemelijk, noch maken zij aannemelijk dat deze incidenten verband houden met de motieven die de zus van verzoekster ertoe genoopt hebben om El Salvador te verlaten en die ertoe geleid hebben dat zij hier als vluchteling werd erkend.

Voorts wordt in de bestreden beslissingen op goede gronden vastgesteld dat verzoeker weinig weet te vertellen over de omstandigheden van het incident dat zich op 9 november 2019 zou hebben afgespeeld. Dit wordt in hoofde van verzoeker als volgt toegelicht:

“U geeft aan dat het drie bendeleden waren, maar gevraagd om hen te beschrijven, zegt u dat u enkel nog weet dat ze gekleed gingen met een witte T-shirt, dat er een pistool tegen uw hoofd gericht werd en de persoon die zei dat hij u ging doden een rode T-shirt droeg. U geeft aan dat u het zich niet meer kan herinneren door de stress (CGVS1, p. 18). Bijkomend geeft u ook aan dat u niet weet tot welke bende uw belagers behoorden. Gevraagd of ze dit aan u gezegd hebben, antwoordt u ontkennend en zegt u dat ze dit niet vermeld hebben, maar u gaat ervan uit dat het dezelfde personen waren die aan uw voordeur naar u hadden gevraagd (CGVS1, p. 19). Dat u niet eens zeker weet welke bende u sloeg, u met een pistool bedreigde en u afperste, doet verder afbreuk aan uw geloofwaardigheid.”

Waar verzoekende partijen aanvoeren dat het incident zeer snel plaatsvond en dat het volkomen begrijpelijk is dat verzoeker zich door de stress niet alle beschrijvende details van zijn belagers kon

herinneren nu er een pistool op hem gericht was en hij met de dood bedreigd werd, beperken zij zich louter tot het vergoelijken van de beperkte informatie die verzoeker over dit toch wel aangrijpende incident kon aanreiken, zonder evenwel de hierboven aangehaalde pertinente vaststellingen, die steun vinden in het administratief dossier, *in concreto* te weerleggen of te ontkrachten. Waar zij aangeven dat de informatie die verzoeker heeft kunnen geven vrij gedetailleerd is, beperken verzoekende partijen zich tot de loutere negatie van wat in de bestreden beslissingen wordt vastgesteld, zonder met concrete elementen te verduidelijken waarom zij menen dat de vaststellingen van de adjunct-commissaris-generaal feitelijk onjuist of onredelijk zijn. Door nog te laten gelden dat verzoeker nooit heeft gesuggereerd dat hij niet wist tot welke bende zijn aanvallers behoorden en dat de vraag die hen werd gesteld was of zijn aanvallers zich hadden geïdentificeerd, doen verzoekende partijen geen afbreuk aan de pertinente vaststelling in de bestreden beslissingen dat verzoeker niet eens zeker wist welke bende hem sloeg, hem met een pistool bedreigde en hem afperste. Verzoeker kon volgens zijn verklaringen immers slechts afleiden dat het dezelfde bendeleden waren als deze die hem in zijn woonplaats opzochten (adm. doss., stuk 4+B, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud van verzoeker, p. 19). Dit wijst erop dat verzoeker niet met zekerheid wist welke bende hem op 9 november 2019 had geslagen, bedreigd en afgeperst, wat verder afbreuk doet aan zijn geloofwaardigheid.

Daarnaast is de adjunct-commissaris-generaal van oordeel dat verzoekers verklaringen over het incident van 9 november 2019 ook niet overtuigend zijn. Dit wordt in de bestreden beslissingen in hoofde van verzoeker als volgt gemotiveerd:

“Tijdens uw vrij relaas zegt u dat er drie bendeleden opdoken en u op uw hoofd sloegen. Ze zeiden dat ze u al dagen aan het zoeken waren en dat geld aan hen moest overhandigen. Ook zegt u dat ze een pistool tegen uw hoofd hielden en zeiden dat ze u daar ter plaatse zouden vermoorden. U gaf hen 75 dollar en zei dat u de rest bij elkaar zou verzamelen. Hierna zeiden ze dat ze u niet zouden doden omdat ze andere dingen aan hun hoofd hadden, maar dat ze je familie in het oog hielden en wisten waar u was indien u het geld niet zou afgeven (CGVS1, p. 11). Later zegt u dat u het bedrag dat u bijhad aan hen toonde en de bendeleden vervolgens zeiden dat ze u gingen doden en het pistool tegen uw hoofd plaatsten. Hierop zegt u meteen dat de bendeleden zeiden dat ze u niet gingen doden omdat ze een ander probleem hadden (CGVS1, p. 19). Het houdt geen steek dat ze eerst zeiden dat ze u ter plekke zouden vermoorden, maar dit toch niet deden omdat ze andere dingen aan hun hoofd hadden. Ook is het bevreemdend dat de bendeleden u zeiden dat ze u al dagen aan het zoeken waren aangezien u stelt dat u hen nog nooit eerder had gezien (CGVS1, p. 18). Dat ze u hierna gewoon lieten gaan om het geld te halen, nadat ze u zogezegd reeds dagen aan het zoeken waren, ondergraaft verder de geloofwaardigheid van het incident op 9 november.”

Verzoekende partijen voeren aan dat terreur de *modus operandi* van de bendeleden is en dat de bendeleden verzoeker met een pistool bedreigden *“om hem te terroriseren en hem in een staat van onderwerping aan hen te brengen”* en dat het eigenlijke doel van de bendeleden was om de zus van verzoekster te vinden. Zij weerleggen hiermee evenwel niet dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd over het incident van 9 november 2019. Verzoeker verklaarde immers eerst dat hij 75 dollar gaf en dat ze dan zeiden dat ze hem niet zouden doden omdat ze andere dingen aan hun hoofd hadden (adm. doss., stuk 4+B, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud van verzoeker, p. 11), doch later tijdens dit persoonlijk onderhoud verklaarde hij dat de bendeleden *“neen, we gaan je doden”* zeiden nadat hij het bedrag dat hij op zak had gaf en vroeg om hem niet te vermoorden (*ibid.*, p. 19). Met dergelijke verklaringen kan verzoeker ook de Raad niet overtuigen.

Waar verzoekende partijen aanvoeren dat het niet verrassend is dat de bendeleden hadden verklaard dat zij al dagen naar verzoeker op zoek waren, hoewel hij hen nooit had gezien, nu het heel goed mogelijk is dat de bende 18 andere bendeleden had gestuurd dan die van 29 oktober 2019, verklaren zij niet hoe het mogelijk is dat bendeleden die verzoeker nooit eerder had gezien naar hem op zoek waren, laat staan dat zij een verklaring aanreiken voor de nog meer pertinente vaststelling dat ze verzoeker hierna gewoon lieten gaan om het afpersingsgeld te halen nadat ze hem daarvoor reeds dagen aan het zoeken waren. De Raad wijst er nogmaals op dat de bestreden beslissingen moeten worden gelezen als een geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen en dat het het geheel van de in de bestreden beslissingen opgesomde motieven is dat de adjunct-commissaris-generaal heeft doen besluiten dat geen geloof kan worden gehecht aan de vluchtmotieven van verzoekende partijen.

Aldus slagen verzoekende partijen er niet in op afdoende wijze de voorgaande vaststellingen te weerleggen of te ontkrachten.

De adjunct-commissaris-generaal wijst in de bestreden beslissingen in hoofde van verzoeker ten slotte nog op het volgende:

“Voorts is het weinig geloofwaardig dat de bende jullie niet zou zeggen om welke reden u de wijk moest verlaten. Immers, uw partner vroeg de man op 29 oktober wat de reden was dat u de colonia moest verlaten, maar hij wilde niet antwoorden (CGVS2, p. 9). Ook geeft ze aan dat de man expliciet had gezegd dat hij met u wilde praten en haar geen andere details wilde geven (CGVS2, p. 11). Dat de man duidelijk aangeeft dat hij met u een probleem had, maar jullie beiden geen enkel idee hebben waarom hij langskwam noch waarom jullie auto bekrast werd, doet dan ook de wenkbrauwen fronsen.”

Ook de Raad ziet niet in – en verzoekende partijen verklaren niet – waarom de benedeleden met verzoeker wilden praten en aan verzoekster, naar wiens zus de benedeleden volgens hun verklaringen op zoek zouden zijn (geweest), geen nadere details wilden geven.

Waar verzoekende partijen wijzen op hun profiel als naaste familie van een persoon die familie is van benedeleden en die deze benedeleden heeft verraden en verlaten en die als vluchteling is erkend en menen dat zij als gezin als een bepaalde sociale groep moeten worden beschouwd, wijst de Raad erop dat zij niet kunnen volstaan met het verwijzen naar een risicoprofiel om een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet aannemelijk te maken. Verzoekende partijen dienen dit risico *in concreto* aannemelijk te maken en blijven wat dit betreft, gelet op het voorgaande, in gebreke.

Voorts betwisten verzoekende partijen de argumentatie van de adjunct-commissaris-generaal dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat zij louter en alleen op basis van hun verblijf in het buitenland in geval van terugkeer naar El Salvador in vluchtelingenrechtelijke zin zullen worden vervolgd dan wel blootgesteld aan een reëel risico op ernstige schade. De Raad is evenwel van oordeel dat op basis van de landeninformatie die door beide partijen wordt bijgebracht niet kan worden aangenomen dat elke Salvadoraan die terugkeert louter omwille van deze terugkeer een reëel risico loopt op vervolging. Zoals hierboven uiteengezet, tonen verzoekende partijen niet aan dat zij naar aanleiding van de door hen aangehaalde incidenten en feiten actueel enige persoonlijke vrees voor vervolging dienen te hebben bij terugkeer naar El Salvador. Zij maken dan ook niet aannemelijk dat zij in geval van terugkeer om deze redenen ernstige problemen zullen ondervinden. Voor het overige beperken verzoekende partijen zich in hun verzoekschrift tot een verwijzing naar algemene informatie over de situatie van teruggekeerde Salvadoranen zonder *in concreto* aan te duiden of toe te lichten waarom zij persoonlijk zouden worden blootgesteld aan de daarin beschreven risico's. Het rapport van Human Rights Watch waarnaar zij verwijzen gaat overigens in het bijzonder over personen die terugkeerden uit de Verenigde Staten en die in vele gevallen over een specifiek profiel beschikken, onder meer door een verleden als bendelid. Verzoekende partijen tonen allerminst aan dat zij behoren tot groepen terugkeerders met een specifiek profiel.

Het verblijf van verzoekende partijen in België voor de duur van hun asielpcedure resulteert als dusdanig ook niet in bijzondere kenmerken waardoor zij identificeerbaar zouden zijn als personen die in het buitenland hebben verbleven. Overigens hebben verzoekende partijen in de loop van de administratieve procedure op geen enkel ogenblik gewag gemaakt van het bestaan van een dergelijke vrees of een dergelijk risico.

De Raad betwist verder niet dat verzoekende partijen bij terugkeer te maken kunnen krijgen met beroving, afpersing of bedreigingen, maar wijst erop dat dit een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen worden geconfronteerd, ongeacht hun migratieverleden. Dit risico op beroving, afpersing of bedreigingen verschilt niet van het risico waaraan ook andere Salvadoranen, met of zonder migratieverleden, in het algemeen worden blootgesteld. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met beroving, afpersing of bedreigingen bij een terugkeer volstaat niet om een gegronde vrees voor vervolging aan te tonen. Bovendien bereikt een wijdverspreide praktijk van beroving, afpersing of bedreiging in beginsel als dusdanig niet het vereiste minimumniveau van ernst om als een daad van vervolging in de zin van artikel 48/3, § 2, van de Vreemdelingenwet te kunnen worden aangemerkt. Het geheel van de individuele omstandigheden van verzoekende partijen in acht genomen, besluit de Raad dat zij nalaten concreet aannemelijk te maken dat zij ernstige problemen riskeren bij terugkeer naar El Salvador omwille van het feit dat zij in het buitenland hebben verbleven en moeten terugkeren naar hun land van herkomst.

Deze vaststellingen en overwegingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in dezen is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet om aan verzoekende partijen het voordeel van de twijfel toe te staan. De loutere omstandigheid dat er in het jaar 2018 meer dan 97,5% van de verzoeken om internationale bescherming van onderdanen van El Salvador positief werden beantwoord door het CGVS en dat het CGVS niet bewijst dat de situatie in een paar jaar veranderd is, doet geen afbreuk aan de beoordeling van het individuele dossier van verzoekende partijen.

Waar verzoekende partijen de schending van 48/7 van de Vreemdelingenwet aanvoeren, wijst de Raad erop dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien de asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er *in casu* echter geenszins sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. De verwijzing ter zake is dan ook niet dienstig.

Waar verzoekende partijen nog argumenteren dat zij in El Salvador, gezien de huidige situatie in het land, geen bescherming kunnen krijgen, wijst de Raad erop dat vermits geen geloof kan worden gehecht aan de door hen voorgehouden problemen, een onderzoek naar de al dan niet voorhanden zijnde beschermingsmogelijkheden in hun land van herkomst irrelevant is.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekende partijen geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.3.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoekende partijen geen concrete elementen aanbrenge op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat zij dergelijk risico lopen in El Salvador.

2.3.3.2. In zoverre verzoekende partijen zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroepen op dezelfde motieven als deze aangehaald ter staving van hun vrees voor vervolging, kan de Raad volstaan met te verwijzen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd werd dat verzoekende partijen de door hen voorgehouden vluchtmotieven niet aannemelijk hebben gemaakt en dat hun profiel als familielid van een erkend vluchteling en verblijf in het buitenland op zich niet volstaan om een persoonlijke vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade aan te tonen.

Voorts wordt vastgesteld dat verzoekende partijen geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantonen waaruit blijkt dat zij een reëel risico lopen op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat zij specifiek worden gevisieerd. Verzoekende partijen maken geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in El Salvador zouden hebben gekend.

2.3.3.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

Gelet op het geheel van de landeninformatie die door de partijen ter beschikking werd gesteld, wordt niet betwist dat het bende-gerelateerd geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is. De bendes maken zich schuldig aan crimineel geweld en er is ook politieel geweld dat uitgaat van

Salvadoraanse overheden. Verder is er sprake van geweld tussen bendes onderling, enerzijds, en van confrontaties tussen bendes en de Salvadoraanse overheden, anderzijds.

Daargelaten de vraag of dit geweld kadert in een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, blijkt uit de beschikbare landeninformatie evenwel dat het geweld in El Salvador, hoe wijdverspreid ook, in wezen doelgericht en geïndividualiseerd is. Zo stelt UNHCR dat *“most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons”* (zie: *“Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador”* van UNHCR van maart 2016, p. 44-45). Dit wordt beaamd in het rapport *“An atomised crisis Reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador”* van september 2018, opgesteld door het Refugee Law Initiative van de universiteit van Londen, waarin het geweld door de bendes als *“highly targeted and individualized”* wordt gekenmerkt en waarnaar wordt verwezen in de COI Focus *“El Salvador: Situation Sécuritaire”* van 12 oktober 2020. Het geweld dat wordt gebruikt door bendes en de Salvadoraanse overheden viseert aldus duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel. Het hoge aantal moorden waarin dit geweld resulteert, blijkt dan ook voornamelijk het gevolg te zijn van afrekeningen tussen bendeleden dan wel doelgerichte acties door politie en legereenheden, waarbij alle partijen zich schuldig maken aan buitengerechtigde executies en buitenproportioneel geweld.

Nergens uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden geviseerd, noch blijkt dat het type wapens dat wordt gebruikt de kans daartoe zou verhogen. Evenmin worden andere methoden of tactieken gebruikt die de kans op dergelijke burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen.

De Raad stelt vast dat, ondanks de schade die omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador aldus doelgericht en niet willekeurig van aard is. Dat het bendegeweld en de campagnes van de Salvadoraanse overheden tegen de bendes soms resulteren in interne ontheemding en beperkte mobiliteit, doet hieraan geen afbreuk.

Het geweld dat de situatie in El Salvador zo kenmerkt, moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet, waarbij het aan verzoekende partijen is om een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade te concretiseren. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat *in casu* geen gegronde vrees voor vervolging, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet aannemelijk werd gemaakt.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in El Salvador, is artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

2.3.3.4. Verzoekende partijen tonen gelet op het voormelde niet aan dat in hun hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.4. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kunnen verzoekende partijen niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Zij tonen evenmin aan dat zij in aanmerking komen voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.5. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de (adjunct-)commissaris-generaal oplegt zijn of haar beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenfinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partijen door het CGVS uitvoerig werden gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kregen zij de mogelijkheid hun vluchtmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hebben zij zich laten bijstaan door hun advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de adjunct-commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekende partijen en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de adjunct-commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.6. Waar verzoekende partijen in uiterst ondergeschikte orde vragen om de bestreden beslissingen te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissingen van de (adjunct-)commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, tonen verzoekende partijen echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissingen die door de Raad niet kan worden hersteld, noch tonen zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien september tweeduizend eenentwintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN